יז סעיף כד:

מ ב מיי שם הלי נוו

טוש"ע שם סעיף כט: ג מיי שם הלכה יח

טוש"ע שם סעיף לא: יא ד מיי׳ שם הלי כה

:טוש"ע שם סעיף כו

סעיף כד: סעיף כד: ג ו מיי׳ פ״ג שם הל׳ ט

סמג עשיו ג טוש"ע

כא סמג שם טוש"ע

אבידה הל' ה סמג

רסו סעיף ד ה:

ג) [בכורות שס], ד) [שבת הכא: יומא פד.ז. **ה**) ופי קכת: אממ פרון, שם רפי כמו מבשקר ליה דעירובין יט. כלומר לא הכירוהו וע׳ מו׳ בכורות לו: ד״ה חזייה כו' וכתב הערוך בערך בשקר ולבקר בהיכלו (תהלים כו) תרגום ולבשקרא בהיכליה], ו) ב"מ כו: [גיטין כו:], ז) [ב"מ שם], ה) [לקמן קכא.],

תורה אור השלם 1. וַיּאמֶר שִׁמְשׁוֹן הָמוֹת נפשי עם פלשתים ויט בָּבָית בֵּיִפֶּל הַבַּיִת עַל הַסְרָנִים וְעַל כָּל הָעָם הַסְרָנִים וְעַל כָּל הָעָם אשר בו ויהיו המתים אשר המית במותו רבים

שופטים טז שופטים טז ל 2. הַבְּרַת בְּנֵיהֶם עָנְתָה בָּם וְחַשָּאתָם בִּסְדֹם הָגִּידוּ לֹא כִחִדוּ אוֹי הַּבְּרַת פְּנֵיהֶם עְנְהָה בְּם וְחַשְּׁאתֶם בִּסְדֹם הַגִּידוּ לֹא כְחַדוּ אוֹי לְנַפְשָׁם כִּי גְמְלוּ לְהָם רְעָה: ישעיהו ג ט

גליון הש"ם נמ' לא כל האדם. כעין

הגהות הב"ח (ה) תום' ד"ה אין מעידין וכו' ג' ימים ותשובת ר"ת כל"ל ותיבת דוקא נמחק:

לעזי רש"י ורוא"ה [וירוא"ה]. יבלת.

מוסף רש"י

אין מעידין. על אדם מת להשיא את אשתו אלא א״כ ראו פרצוף פניו שהוא עם הקוטם (ב"מ כז:) לשמל לאו זה הוא (בכורות מו:). הכרת פניהם ענתה בם. דהכרת פרלוף פניהם עדותן, אלמא פרלוף פנים בעי (שם). מצאו קשור. שליח המביא גט ואבד הימנו, לאחר זמן מלאו קשור בכיס שלו או בארנקי קבות כו:) ומכיר את כני (גיטין הכים ואת הארנקי (גיטין כו:). אפילו לזמן מרובה כשר. אע"ג דתנן בורברו כשו . מע ג למק (גיטין כז.) המביא גט ואבד הימנו מלאו לזמן מרובה פסול, הכא כשר (ב"מ כז:). שטוכ, הזכנו כפור (בינו בוו). אין מעידין על השומא. המעידין על להשיאה שומא, ווכואה

ולה דריש אף השמלה לסימן אלה

לתובעין דהתם פלוגתא היא:

דר"א לאו משום דלרה מעידה לחברתה הוא אלא משום דלא מקלקלא נפשה ניחוש דלמא הא בגיטא אתאי והחביאה גיטה ואמרה מת בעלי וכדי שתנשה גם לרתה ואיהי לא מקלקלא דבשלמא במתני׳ היכא דנתייבתו ליכא למימר הכי דאי נמי בגיטא אתאי איקלקלא שנשאת לאחי בעלה אבל לשוק ליחוש: דאינסיב לכהן. דאי אתי בעלה ומיבעי לה לאחוויי גיטא מיפסלא אכהן ונפקא: מתנר' אין מעידים. על החיש שמת אח"כ רחוהו מת בפרצוף פניו עם חוטמו שיכולין להכירו שוהו אבל לא ראוהו בפרצוף או שניטל חוטמו אין מעידין עליו להשיח חת חשתו שמח חין הוח: ואפי׳ ראוהו מגוייד. לשון גודו אילנא (דניאל ד). מנותח ומלא פלעים וחבורות חרב: או ללוב. על הלליבה או חיה דורסתו ואוכלת בו: אין מעידין. עד שיראו שתלא נפשו: ואין מעידים אלא עד ג' ימים. אם ראוהו בתוך ג' ימים למיתתו מעידין עליו אבל אם לא ראוהו עד לאחר ג' ימים חיישינן שמא נשתנו מראית פניו ואין זה שהם סבורים: רבי יהודה כן בכח חומר לח כל החדם כו'. יש לך אדם שממהר להנפח משאר אדם כגון אדם שמן ויש לך מקום שחמה נוגעת בו יותר ואדם מת ממהר להסריח ולהשתנות ויש לך שעה שהעולם חם והמת ממהר להסריח. ובגמים בעי לחומרא פליג או לקולא פליג: גב" פדחת. מלח: הלרת פניהם ענתה גם. העידה בס. אלמא אין עדות בשאר הגוף אלא בהיכר פנים: הירא. שעוה: **דבק בבלייסא.** הדביקה במעט מטלית בלויה: בלייתא. בגד בלוי: בחפותיה. במלחו: מלחו קשור. המביא גט לאשה ואבד הימנו: בין כליו. בין כלי ביתו ומכיר את הכים ואת הטבעת שהן שלו כשר ולא חיישינן דלמא האי כים והאי טבעת דאיניש אחרינא הוה והאי גט אחר הוא. אלמא סמכינן אסימנא דאית ליה בכים ובארנקי ואפי׳ למישרי איסור אשת איש דאורייתא אלמא סימנין דאורייתא: שומא. ורוא"ה: סימנין דחורייםת. אף השמלה בכלל היתה כו׳ בפ׳ ואלו מליאות (ב"מ דף כו.): בן גילו. שנולד בפרק אחד ובמזל אחד ור"א בן מהבאי סבר אין שומא מלויה בבן גילו: רבא דכולי עלמא הסימנין דאורייתא להשתנות. ממראה: סימנין דרבנן.

מו (שני קית], כ) וביית לאינסובי ללרה בעלמא מקמי דידה. האשה שהלכה למדינת הים עם אין מעידין אלא על פרצוף פנים בו' ואין מעידין אלא עד ג' ימים. ח א מיי פיייג מהל בעלה ובאה ואמרה מת בעלי והיתה לה כאן לרה אם זו תנשא בעדותה של זו קודם שתנשא היא: הואיל והוחרה היא. אלמא שם אלא הפרלוף אבל כל גופו שלם אפי׳ אין כאן פדחת וחוטם ניכר משעת היתר דידה שרינן ללרתה ואע"ג דעדיין היא לא ניסת: ליחוש הוא היטב ע"י סימני הגוף ועוד דשמא דוקא בסימנין הוא דקאמר אי טעמא דלמא בגיטא אסאי.

לאנסובי לצרה מקמי דידה אי אמרת צרה מעידה לחברתה אף על גב דלא אינסיב מנסבינן לה לצרה אי אמרת משום דהיא לא מקלקלא נפשה אינסיב מנסבינן לה לצרה אי לא אינסיב לא מנסבינן לה מאי תא שמע ר' אלעזר אומר הואיל והותרו ליבמין הותרו לכל אדם אי אמרת בשלמא דהיא לא מקלקלא נפשה היינו דכי אינסיב מנסבינן לה אלא אי אמרת משום דצרה מעידה לחברתה אף על גב דלא אינסיב נמי אלא שמע מינה מעמא דרבי אלעזר משום דאינסיב הוא ולא מקלקלא נפשה רבי אלעזר לדבריהם קאמר להו לדידי צרה מעידה לחברתה ואף על גב דלא אינסיב מנסבינן לה אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא האינסיב מנסבינן לה משום דהיא לא מקלקלא נפשה ורבנן יתמות נפשי עם פלשתים הוא דקעבדה ת"ש יהאשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים ובאה ואמרה מת בעלי תנשא ותמול כתובתה וצרתה אסורה ר' אלעזר אומר הואיל והותרה היא הותרה נמי צרתה אימא הואיל והותרה ונשאת וליחוש דלמא בגימא אתאי והאי דקאמרה הכי לקלקלא לצרה היא מיכוונה אי דאינסיב לישראל הכי נמי הכא במאי עסקי' דאינסיב לכהן: מתנר׳ פיאין מעידין אלא על פרצוף פנים עם החומם אע"פ שיש סימנין בגופו ובכליו יאין מעידין אלא עד שתצא נפשו יואפי' ראוהו מגוייד וצלוב והחיה אוכלת בו יאין מעידין אלא עד ג' ימים ר' יהודה בן בבא אומר פלא כל האדם ולא כל המקום ולא כל השעות שוין: גמ' תנו רבנן מהפדחת ולא פרצוף פנים פרצוף פנים ולא פרחת אין מעירין עד שיהו שניהם עם החומם אמר אביי ואיתימא רב כהנא מאי קרא במרת פניהם ענתה בם יאבא בר מרתא דהוא אבא בר מניומי הוה מסקי ביה דבי רישא גלותא זוזי אייתי קירא דבק בבלייתא דבק באפותיה חלף קמייהו ולא יבשקרוה: אע"פ שיש סימנין וכו': למימרא דסימנין לאו דאורייתא ורמינהי יימצאו קשור בכים ובארנקי ובמבעת או שנמצא בין כליו אפילו לזמן מרובה כשר אמר אביי לא קשיא הא רבי אליעזר בן מהכאי הא רבנן דתניא יאין מעידין על השומא ר' אליעזר בן מהבאי אומר מעידין מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר סימנין דאורייתא ומר סבר סימנין דרבגן אמר הכא בשומא מצויה בבן

שאינו נחבל בפנים ודאי נראה דבר פשוט שיוכלו להכירו אפי׳ אחר כמה ימים כי אינו משתנה כל כך ודבר ידוע הוא שהוא ניכר אפי׳ אחר כמה ימים אפי׳ הוא אמת דהיכא שנחבל בפרצוף אין מעידין עליו אלא בתוך ג' ימים כיון שנשאר גופו שלם וגם יכול להיות שהוא בתוך ג' ימים כגון היכא שאין ידוע מתי נהרג אין

פי׳ משום דמשם ואילך משתנה כו׳ ואר״ת דהיינו דוקא כשאין בעושים הנה כה פתנ פיען נעושים אהיע ההיע פיען

הכי אבל ע"י טביעות עין ניכר

היטב ע"י סימני הגוף כיון שיש כל

גופו ואפי׳ לאחר כמה ימים והיכא

שם סימן יו סעיף כד: שו ח מיי׳ פי״ג מהל׳ לתלותו אלא בתוך ג' ימים (א) דוקא ותשובת ר"ת כתובה בספר הישר: הברת פניהם ענתה בם. פירוש שלריך פדחת של פניהם

ליה טביעות עין כדאמר בגט פשוט

(ב"ב קסח.) האי לורבא מרבנן דאזיל

לקדושי איתתא לידבר עם הארן

בהדיה ויש לו להיות נאמן במגו

שיכול לומר לא איבדתיו מעולם וי"ל

כגון דאיכא עדים שאיבדו דהשתא

ליכא מגו א"נ במלאו אחר ומחזירו

ע"י סימן זה שקשור בכים ולהכי

נקט כים וארנקי: שנמצא בין

בליו. ואע"ג דרבים מלוים שם ואם

נמצא בקרקע היה לחוש ליוסף בן שמעון אחר השתא שמצאו בין כליו

אין לחוש שנתנו אחר שם אלא הוא:

אמר רבא דכולי עלמא סימנין

דמנאו קשור בכים כמאן תוקמא

וי"ל דמעיקרא ס"ד דאדם אחר

מלאו כדפרישית ולכך בעי למיפשט

מינה דסימנין דאורייתא אבל

השתח סבר דמיירי שמנחו בעלמו

ומכיר הכים בטביעות עין ונאמן

במגו שיוכל לומר לא אבדתיו אי נמי

שיש עדים שהארנקי וכיס וטבעת

שלו וידוע שם ה"נ דחשיבי כים

מצויה בבן גילו ואיכא דאמרי הכא בשומא העשויה להשתנות לאחר

מונסק מיתה לאחר מיתה קמיפלגי מר סבר עשויה להשתנות לאחר מיתה ומר סבר אינה עשויה להשתנות לאחר מיתה ומר אינה עשויה להשתנות לאחר מיתה ואיכא דאמרי אמר רבא דכולי עלמא סימנין דרבנן והכא בשומא

וטבעת סימן מובהק: כליו

דרבגן. ואם תאמר ברייתא

תוספות ישנים שלריך פדחת של פניהם ואין מעידין (עד לאחר) להכי מייתי האי קרא דכתיב הכרת (אלא עד) ג' ימים. ודוקא הייה דאין מכירים אלא פניהם ענתה גם דמשמע שלריך פניהם ענתה בם דמשמע שלריך הכרה לגד מן הפנים ועל פי' הקונט' פצעים ואיז כל גופו לפנינו אבל אם הוא שלם או קשיא לבפ' יש בכור (בכורות מו: ושם) הפדחת והחוטם ואנו מכירים בו על ידי טביעת מייתי לה אברייתא דהכא ולא על עין יפה מעידים אפילו לאחר כמה ימים: המשנה דהתם והכל נמי משמע דאברייתא לחודה קאי דמייתי עובדא ודבק קירא באפותיה היינו על מלחו ובירושלמי דהכא משמע דאחוטם תום' חד מקמאי קאי: מצאן קשור בכים ובארנהי בו'. וא"ת מאי קושיא דלמא הכא שאני דמכירו לגט או לכים בטביעות עין דאפי׳ עם הארך אית

הא דתנן אין מעידין אלא על פרצוף פנים עם החוטם אפי׳ שיש סימנים בגופו ובכליו. דוקא בסימז מובהק מעידים דסימן מובהק כעדים דמי: גרסי בפ' מי שאחזו אמר רב כהנא אמר רב חרש שיכול לדבר מתוך הכתב כותבין ונותנין גט לאשתו א"ר זירא אי קשיא לי הא קשיא לי אם לא יגיד פרט לאלם שאינו יכול להגיד ואמאי הרי יכול להגיד מתוך הכתב. א״ל אביי עדות קאמרת שאני עדות דרחמנא אמר מפיהם ולא מפי כתבם מיתיבי כשם שבודקין אותו לגיטין כך בודקין . , . . אוחו למשאוח ולמחווח מיהא עדות. אמר רב ששת ובעדות אשה] דאקילו ביה רבנן. שמעינן מהא דמפי כתבם בעדות אשה כשר. ומיהו לא דמי האי מפי דירושה שכתב רב אלפס [גרסינן בירושלמי] מצא מת איש פלוני נהרג וכר׳ דבההיא דגיטין מיירי כגון שכתב לפניו בשטר איש פלוני מת ובההיא מכשרי אבל בנמצא כתוב בשטר איש פלוני מת לא אפשר דלא מכשר וה״ר אלפס ⁽¹⁾

ל"ל וה"ר אלפסהביא למחלוקת האמוראים בירושלמי בזה ולא פסק הלכה כדברי מי.

גילו קמיפלגי מר סבר שומא מצויה בבן גילו ומר סבר אינה 🕫